

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Allocutiones Sacræ, Svper Evangelia Dominicarvm totius anni

Jahoda, Johann

Pragæ, [ca. 1659]

Dominica III. Adventûs. Honorum fuga, tutiſſima ad honores via.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51496](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51496)

DOMINICA III. ADVENTVS

Honorum fuga tutissima ad honores via.

Non sum ego Christus. Ioann: 1.

X quo lubricus Orci serpens humanum genus divinis honoribus titulare coepit, tantam eminentiae cunctis ingessit cupiditatem, ut tota licet hominis vita sit tentatio super terram, nulla tamen frequentior, & subtilior, quam in puncto honoris. Haec sicut in constantes cadit viros; ita a constantia facillime deiecit. Quis enim non movetur honore? quis non vento gloriae agitur? quis flatu popularis aurae non jactatur? Annosae etiam quercus ista subvertunt flamina; & roborea alioqui pectora flectunt, ut arundines. Quid? saxo immobilior Stylites hic flecti potuit, jam jamque de columna sua casurus videbatur, nisi crucem pro fulcro habuisset. Idem enim scyphanta, qui primos parentes divinitatem ambire docuit, Simeoni Eliae honores placere fecit: advectus enim per aera curru igneo, candentibus rotis, equis ore & naribus flammam efflantibus, pone Sancti viri columnam tantisper constitit, de hinc talia fatus: *Dominus misit me Angelum suum ut rapiam te sicut rapui Eliam. Ascende ergo mecum in currum, & camus in caelos. Optant te videre Sancti Angeli, Apostoli, Martyres & Prophetae cum MARIA Matre Domini. Ad haec dicta Simeon cum jam dextrum pedem in currum protendens pro more signaculo crucis*

*Anton: in
ejus vita.*

frontem muniret, ex templo omnis ille flammeus apparatus ab oculis discessit. Tentavit & hodie per sui similes serpentes Phariseos Domini Praecursorem, tentavit, inquam, non solum an Elias; sed an omnino Messias esse vellet: verum Joannes arundinea levitatis nescius, cum tanta virtutis esset, ut Christus credi potuisset, elegit subsistere in se, ne humana opinione raperetur inaniter super se; confessus est & non negavit quia ego non sum Christus. Ex quo ipso tantos meruit honores, ut divino oraculo inter natos mulierum pronuntiaretur maximus. Honor enim fugientem sequitur, sequentem fugit; quod hodie illustrandum suscipi.

*Greg. hō. 7.
in Evang.*

Epeo timidior non nemo repertus est, qui propriam umbram pro capitalissimo hoste habuit. Mirifice enim illam extimescebat (scribit antiquus autor) modo in dextram, modo in sinistram declinantem, nunc prorsum occurrentem, nunc subsequenter a tergo. Eiusque insidias usque adeo formidabat, ut excito saepe gladio in illam irruerit, nitens omni astu umbram conficere; quod, cum frustra conaretur (est enim acerrima corporis imitatrix umbra, omnesque motus atque impetus illius emulatur, & quoties ille aut gladium strinxerat, aut ictum vibrabat, seu casum seu punctum appeteret, illa rursus quasi ad praescriptum pares vires obibat) tandem sibi persuasit, nihil

*Coelius Cal-
cag. tract.
de profectu*

B 2 esse

esse umbrâ cautiùs, aut infestius: timensque, ne quando imprudens ab ea opprimeretur, oraculum adiit de servitute sua anxius. Cui responsum est ab oraculo: COLE PERSPICVA.

Cic. l. 1.
Tusc. 99.

Umbrâ naturam in omnibus imitatur Honor; ut qui nihil sit aliud, quàm virtutis umbra, dicente Tullio: *est nihil in se habet gloria, cur expeatur, tamen virtutem tanquam umbra sequitur.*

Quæque illud Valerij Poëtæ jure sibi usurpavit:

Martial.

Insequeris? fugio: fugis? insequor.

Et quidem multos sanctimoniâ & virtute clarissimos viros ita saepe est insectata, ut tantum non exanimaverit. S. Chrysostomus amico Basilio de se ipso fatetur: *à die, quo mihi Episcopatus suspicionem injecisti, factum identidem, ut corpus hoc ab anima propemodum dissolveretur: tam ingens pavor, tam ingens tristitia meum animum occupavit.*

D. Ambr.
l. 1. offic.

D. Ambrosius, ubi se à populo ad Episcopatum Mediolanensem deposci intellexit, vehementer consternatus nocte intempesta urbe profugit. Non potuit tamen sequacem istam virtutis suæ umbram ita effugere, quin ex fuga retractus Pontificalia insignia cogeretur suscipere. Augustinum non solum renuentem, sed etiam lacrymantem tenuerunt Hipponenses cives, & Episcopo ordinandum intulerunt. Gregorius Magnus cum electionem Cleri, populi que Romani (qua ei summa dignitas decernebatur)

Ioan: Diac. *evitare niteretur, silvarum saltus petijt; lib. 1. vitæ cavernarum latibula requisivit, in quibus Greg: c. 39. dum ab omnibus summa sollicitudine qua-*

reretur, indicio columna fulgida super se jugiter à cælo dependentis, agnoscitur, capitur, trahitur, & ad D. Petri, Apostolorum Principis, summus Pontifex consecratur. Basilium item Magnum, quia vi Cæsarienses ad Episcopatum trahere non poterant, tandem dolo ac fraude officiosisque mendacijs expugnârunt; de quo Nazianzenus: *neque enim honorem sequutus est; sed honor sequutus est eum.* Et quod de Paula

Greg: Naz:
orat. funeb:
de lau: Ba-
fil.

scribit Hieronymus: *fugiendo gloriam, gloriam mercbatur: quia virtutem quasi umbra sequitur, & appetitores sui deservens, appetit contemptores.* Quid quod nonnullos hæc umbra planè exanimaverit? Contigit Nilamoni, inquit Hieronymus Platus, spectatissima virtutis viro, ut communibus omnium ordinum votis in Episcopum Hierapolitanum eligeretur: ille verò postquam consilijs, hortationibus, precibus, lacrymisque omnium diu se immobilem præstitit; ad extremum accedente hortatore Theophilo Episcopo Alexandrino, ne refractarius magis, quàm modestus videretur, si tanti viri auctoritatem aspernaretur, diem ad deliberandum efflagitavit, quo in oratione transacto, genibus solo affixis in eodem orationis loco postridie mortuus reperitur. Magnarum mentium hoc proprium est, ut nusquam timidiore videri velint, ac præsentem honoris umbram: id quod in Elephanto, veluti in vivo symbolo spectare licet, qui uti beluas omnes corporis mole simul & tali quali prudentiâ antecellit (nam elephanto belluarum nulla est prudentior ait ille) ita umbrâ propriæ adeo pavidus

Hieron. in
epit. Paula
ad Eustoch.

Platus l. de
Cardin. di-
gnit. c. 30.

Possidon. in
vita Aug.

ait ille) ita umbrâ propriæ adeo pavidus

Symocatta 9-3. Physic. dus fertur, ut, ne eam aspicere cogatur, bibiturus aquam prius pedibus turbet. Philosophi cujusdam hac super re testimonium subijcio: Elephantum dicunt non prius bibere, quam aquam proboscide collatulerit. Nec fictum est quod dicitur. Exhorret umbram sui in aqua visam elephas. Quapropter & Indi illumnem & obscuram noctem observant, quando hoc animal transfretare volunt. Quin & ipse Sol (cui vel maximè umbra adhæret) quantò altiùs ascendit, tantò minores umbras amat, imò alicubi locorum ferè nullas: pari ratione viri Sancti, quò altiùs in virtute fuerint progressi, eò minorem honorum umbram sibi comitem desiderant, ait famosus Germaniæ scriptor. At verò qui Horizonti vicini ambulant, humiles & pronæ in terram animæ, semper magni, imò se ipsis majores videri, & idcirco umbras etiam longissimas ambiunt, sed quæ eis occasum certissimum portendunt. Ita cecidit, vel occidit potius Lucifer ille, qui jam tum cum manè oriebatur honores divinos affectabat, & voluit esse similis Altissimo; in quem est illa præclara D. Bernardi investiva: *O Lucifer qui manè oriebaris, imò jam non Lucifer, sed Noctifer, aut etiam Mortifer! Rectus tuus cursus erat ab Oriente ad Meridiem, & tu præpostero ordine tendis ad Aquilonem? quantò magis ad alta festinas, tantò celerius ad occasum declinas. Sedo, ais, in lateribus Aquilonis. Heu miser! in lateribus Aquilonis? Frigidus est mons ille, non te sequimur. Potestatis habes concupiscentiam, altitudi-*

nem presumis potentia. *Quanti tamen usque hodie sequuntur fœda infeliciæque vestigia: imò verò quàm pauci evadunt, quibus non dominandi libido dominetur! Quem sequimini miseri homines, quem sequimini? An non videtis Satanam tanquam fulgur de cælo cadentem? Vult credo dicere mellifluus Pater; ignem fatuum sequimini, quem Philosophi docent esse exhalationem viscosam, & bene conglutinatis inter se partibus constantem, nocturno tempore vel per antiperistasin circumstantis aëris frigidi, vel per mutuam partium collisionem accensam. Quæ lucernula & levis flammula aëri velut innatat, & ad ejus motum facillimè in omne latus cietur. Hinc si quis in eam partem ambulet, ubi illa lucula lucet, statim ad motum impulsæ aëris ante insequentem fugit. Vbi verò hic averso itinere abire occipit, fluxu ejusdem aëris post tergum fugitivi coeuntis abeuntem insequitur. Quæ res homines ignaros sæpe in fatuitatem dedit, unde & nomen fatui ignis ille accepit, plerumque autem sequentes se in præcipitia vel voragine deducit. O quot hætenus ab honoribus deducti sunt in præcipitia! quot in monte & culmine dignitatum invenere ruinam! Nolo hic nota commemorare exempla; unum recentem etiamnum memoriâ gestum sufficiat, quod Hispania in Calderonio non sine lacrymis spectavit. Natus hic Antverpiæ, parentibus tenuis admodum fortunæ, domoque, uti Sixtus V. de se dicebat, ita illustri, ut Solis radijs pervia esset. Adolescens cum*

P. Cornicus
 in meteor.
 Disp. 2. q. 1.
 dub. 6.

Brachel.
 histo. nostri
 temp. l. 1.
 a. 1621.

cum Patre in Hispaniam abductus, atque in familiam Francisci Rogij Sandovalij tum Marchionis Dianensis & Cancellarij Arragoniæ adscriptus est: hoc illi principium honoris pariter atque exitij fuit. Nam à florente tum Sandovalio, qui postea unus ex Ecclesiæ Purpuratis, apud Philippum III. summum amicitia gradum obtinuit, in aulam inductus & mox inter intimos secretioribus Regis negotijs adhibitus. Quæ res invidiam illi apud summos juxta infimosque festinavit, insitâ mortalibus naturâ (Taciti verbis utor) ut recentem aliorum felicitatem agris oculis introspiciant, modumque fortunæ à nullis magis exigant, quàm quos in æquo videre. Patrem suum obscuritati natalium tegendæ negare ausus; tandem pœnitentiâ ductus (an quod celare posse diffideret) agnitum ad honores maximos evexit. Quos tamen ille tenuitatis pristinae memor modestè & cautè gessit, identidem filio infelicem exitum prædicens. Vxorem duxit ex illustri Vargorum familia Agnetem, Olivæ & septem Ecclesiarum Dominam; divitiarum atque opum magnitudine, quarum annuus proventus bis centena aureorum millia attigit, multos Hispaniæ Magnates superavit. Tandem regnante adhuc Philippo III. cum declinandæ invidiæ, cui impar jam erat, Vallisolerum concessisset, ejecto simul ex aula Lermæo Duce, cujus gratiâ opes Calderonij maximè nitebantur, gliscente mirum in modum publico odio jussu Regis comprehenditur. Biennio ferè

& sex menses de reo etiam per tormenta quæsitum, varijs criminibus postulabatur, artium magicarum & necis in Margaritam Reginam, multosque illustres veneno procurata. Quæ tamen cum parum probarentur, absolutus est. Sed in Augustinum Avilam & Franciscum Ivarram cædis convictus præter alia complura, mortis sententiam accepit. Datum biduum animo ad æternitatem comparando, magno pœnitentiæ & fortitudinis exemplo transegit; demum Mæditi erecto in foro theatro producitur damnatus, mulæ insidens; circa illum viginti religiosi variorum ordinum; major numerus licitorum; ipse capillo & barbâ in pectus promissâ horridus, & Crucifixi imaginem manu præferens, ad fatale pegma pervenit. Ibi sella lignæ impositus, & obvelatis oculis more Hispanico secandum guttur carnifici præbuit. Sic cecidit, qui post fatuum honoris ignem incautus abiit. Invenit in dignitate scopulum, unde tantò gravius rueret. O quàm longè tutiùs inter privatos parietes latuisset! quàm salubriùs aulas vitare, quàm frequentare didicisset! nullibi enim ac in aulis majora sunt præcipitia. Sed utinam quæ honores comitatur ruina in solius corporis jactura sisteret! Animæ hinc magis metuendum, quæ sicut dignitatibus præ corpore extollitur, ita præ illo periclitatur. *Mirabile est, si salventur multi Prælatorum, ait Orator aureus, & potentes potenter tormenta patientur, inquit Sapiens. Multos Infularum, magni tituli & officia ad gehen-*

*Chrysostomus
34. in ep. ad
Hebr.
Sap. 6. 7.
nam*

nam præcipitarunt, qui si privati man-
fissent, aternâ nunc fruerentur gloriâ.

V. Baron.
ad a. Chri-
sti 983.

Bonifacium VII. qui teste Baronio,
in specie horribilis monstri à morte
cuidam apparuit, quid nisi corona
Pontificalis perdidit, quam sibi per-
sumum scelus, legitimo Papa Ioan-
ne XI V. fame enecto, usurpavit? Et
perdidisset similiter unum alium, de

Hieron. de
Reg. Mo-
nach. c. 15.

quo scribit Hieronymus, nisi is salu-
brius consilium patruî Episcopalem
dignitatem dissuadentis arripuisset.

Post obitum enim hilaris & jucundus
" Patruo apparens: " gratias, inquit,

" tibi Pater refero ex dissuasione Episco-

" patûs: nam scito, quia nunc essem de

" numero damnatorum, si fuisset de

" numero Episcoporum. Zacharias

" Propheta c. 2. ait: *Ostendit mihi Do-*

minus Iesum Sacerdotem magnum stan-

tem coram Angelo Domini, & Satan sta-

bat à dextris ejus. Quanta Spiritûs

turpissimi impudentia, ut dextram

summi Sacerdotis audeat occupare!

Sic est; semper maximâ Prælaturæ ac

dignitates, Satanam quàm vicinissi-

imum habent. Quæ res (Gregorij Na-

zianzeni verba sunt) *ita me terret, ut ne*

cogitem quidem de Præfectura. Ter-

rruit & Pium V. virum humillimum,

qui ubi se summum Pontificem no-

minatam ac electum intellexit, pro-

pè exanimis concidit. Causamque

rogatus, modestè respondit: *Cum*

essem Religiosus Ordinis S. Dominici, o-

ptimè de salute mea sperabam; creatus

verò Episcopus, ceppi de ea formidare:

nunc verò electus Pontifex ferè ceppi de-

sperare. Quid ita Beatissime Pater?

Quomodo enim ego Deo rationem tot mil-

lionum animarum que sunt in mundo red-

dam, qui vix unius anima mea rationem

reddere valeo? Sed bono sis animo; ne-

mo enim securiùs præest, quàm qui

minimè præesse vellet. Quid? ipsa

honorum fuga & contemptus summa

est gloria, summa celsitudo, summa

claritas. In Aaronis virga symbolicè

id adumbratum video, de qua Exod. 7.

tulit Aaron (vel ut Hebræi legunt,

abjecit) virgam suam coram Pharaone

& seruis ejus, & versa est in colubrum.

Vbi interpretes nonnulli virgam hanc

ajunt fuisse pastoralem baculum seu

Moyseis agolum, quod erat tanquam

sceptrum & summæ dignitatis insigne.

Dum manu tenebatur, miraculorum

sterilis manebat; at cum primùm ab-

ijcitur prodigio esse incipit: sic cum

dignitatis fastigium reculatur, quasi

miraculum quoddam patrat; longè

namque pluris eum facimus, qui post

honores, quàm qui post aurum non abiit;

ac proinde: *quis est hic & laudabimus*

eum? fecit enim mirabilia. Cum co-

gnovisset Iesus, quia venturi essent Judæi

ut raperent eum & facerent eum Regem,

fugit in montem, ait Evangelista. Sed

quis iste fugæ modus? cur non potius

latebras & silvarum occulta petijt,

ubi tutiùs latuisset? cur ad montem

properavit, unde magis insequentibus

patebat? Nempe hoc ipsum credo in-

nuere voluit, neminem magis specta-

bilem usquam fieri posse, ac in fuga

honoris. Vti enim ex D. Bernardi

mente, *nihil tam inglorium, quàm glorie*

cupidum deprehendi: sic nihil tam ho-

norificum, ac honorum minimè am-

bitiosum videri. Quando Henrico I.

Saxo-

Ber.ep.126.

Cranz. l.3.

Sax. c.3.

Saxo-

Saxonia Duci svasu Conradi I. Cæsaris imperium deferebatur, modò in Italiam prædecessorum more venire dignaretur, & Ioannes X. insuper coronam cum consecratione promittebat, Henricus satis sibi videri respondit, quòd primus ex sua familia ad Regni culmen immeritus pervenisset, diadema Imperij maioribus debitum se non ambire. Hoc cognito Saxones, manus in cælum levavère, quòd tali modestia Principem haberent. O modestiam meritò admirandam quia divinam! Inter multas Julij Cæsaris laudes Cicero maximè deprædicat ejus in hostes animi moderationem, aitque: *animum vincere, iracundiam cohibere, victoriam temperare, adversarium nobi-*

Cic. pro Marcello.

litate, ingenio, virtute præstantem, non modò extollere jacentem, sed etiam amplificare ejus pristinam dignitatem: hæc qui faciat, non ego eum cum hominibus comparo, sed simillimum Djs judico. Ita ego simillimum Christo, imò Christi particulam judico, qui in tanto animi per se ad honores propensi impulsu modum tenere novit. Hinc D. Gregorio teste, Ioannes cum non vellet appetere nomen Christi, factus est membrum Christi: quia dum infirmitatem suam studuit humiliter agnoscere, illius celsitudinem meruit veraciter obtinere. Atque adeo dum confessus est & non negavit, quia ego non sum Christus, hoc ipso occasionem suspicandi dedit Judæis, an non esset Christus.

DOMI-